

ти!... Човек може да обича нейната красота и да се подиграва на нейната безполезност!"¹²

И продължава с разсъждението:

„Човешкото достойнство накара някога доня Инес да се разбунтува срещу този свят, но душата ѝ остана покрита с феодалната плесен на миналото като стените на това старо жилище!... Тя ви обича, но това е дива, пламенна, неразбираема за вас любов!... Старинна и великолепа като душата ѝ, варварска и готова на всичко като страстите в нашите романи и древни рицарски хроники!"¹³

Следващите Димови *идалговци* са карикатурни образи на деградирани благородници от потомствено натрупалото се бездействие и лицемерие и доведената до крайност облага от правата и привилегиите, полагащи се на съсловието им. Това са представителите на една от двете Испании, които Димов ясно разграничава в статията „Защо се биха за испанската република“¹⁴:

„Едната е голяма и велика, защото живее от векове и представлява самият испански народ. От нея се родиха Колумб, Сервантес, Веласкес, Гоя, Кахал. (...) Това е Испания на свободната мисъл, на скромността, труда, човешината и пламенното сърдечие. (...)

Но има и една друга Испания, която също живее от векове, впитана като паразит в тялото на първата. Нейните цезари и монаси дадоха на света инквизицията и Лойола, кръвопролитни войни и разорение. (...) Един конкубинат между духовенството, аристокрацията и капиталистите.”

И продължава:

„Животът осъди тази Испания.

През 1936 г., подкрепена с чуждо злато, въоръжена с чуждо оръжие, тя се вдигна с подлостта на убиец от засада, за да умъртви републиката. Жестока до лудост, тя възстанови приви-

¹² Цит. съч., с. 233.

¹³ Цит. съч., с. 237.

¹⁴ Димов, Д. Защо се биха за испанската република. София, 1975, с. 334-335.